

Αλέξανδρος Χρύσης Ολυμπιακοί αγώνες Α.Ε.

Δεν ήταν ανάγκη να φθάσουμε, βέβαια, στις παραμονές των λεγόμενων Ολυμπιακών Αγώνων, προκειμένου να αντιληφθούμε ότι το αρχαίο πνεύμα τους, που ο Παλαμάς το θέλησε όχι μόνον ωραίο και μεγάλο, αλλά και αθάνατο, ουδεμία σχέση έχει με το σύγχρονο πνεύμα μιας τεράστιας πολυεθνικής επιχείρησης.

Στις μέρες του διεθνοποιημένου καπιταλισμού, στην εποχή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που έχει αναδείξει σε φετίχ, σε υπέρτατα αντικείμενα λατρείας το εμπόρευμα και το χρήμα, πώς θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση η *Μεγάλη Ιδέα* του ολυμπισμού;

Σε όσους σπεύσουν να χρεώσουν στο σχολίο μας ιδεολογική προκατάληψη, ως επιτραπέι να θέσουμε υπόψη τους τα εξής ενδεικτικά και μόνο στοιχεία:

– Από το 1989 η ίδια η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) έχει συγκροτήσει τμήμα marketing, προκειμένου να μεγιστοποιήσει τα έσοδά της, που από το 1980 μέχρι τα τέλη του 2000 υπερέβαιναν τα 15 δισεκατομμύρια δολάρια, και αυτά μόνον από τα προγράμματα marketing. Ειδικότερα, στην περίοδο 1997-2000 οι σχετικές εισπράξεις της ΔΟΕ ανήλθαν στο ύψος των 3,6 δισεκατομμυρίων δολαρίων, ποσό που, όπως προκύπτει από τον ετήσιο απολογισμό της ΔΟΕ για το 2000, κατανέμεται στις εξής επιμέρους εισπράξεις:

α) από πωλήσεις τηλεοπτικών δικαιωμάτων 719 δισ. δρχ.

β) από προγράμματα παγκόσμιων χορηγών 214 δισ. δρχ.

γ) από πωλήσεις εισιτηρίων 177 δισ. δρχ.

δ) από πωλήσεις προϊόντων και από συναφή εμπορικά προγράμματα 24 δισ. δρχ.

ε) από εθνικές χορηγίες 245 δισ. δρχ.

– Όχι μόνο τα σύμβολα, αλλά ακόμη και οι λέξεις «Ολυμπιάδα» και «Ολυμπιακοί Αγώνες» αποτελούν αντικείμενο ιδιοκτησίας και εμπορικής εκμετάλλευσης από την πλευρά της ΔΟΕ, η οποία μεταβιβάζει έναντι αδρού τιμήματος τα δικαιώματά της σε συγκεκριμένες κατά περίπτωση πολυεθνικές εταιρείες. Χαρακτηριστική από αυτή την άποψη η αγορά ολυμπιακών συμβόλων από την Coca-Cola, που πράγματι... πάει με όλα, ακόμη και με την Ολυμπιακή Φλόγα, η αφή της οποίας το 1936 στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου υπήρξε έμπνευση του χιτλερικού υπουργού προπαγάνδας Γκαϊμπελς.

– Η περιφημη διαδρομή της ιερής δάδας, που καλούνται τα πλήθη να υποδεχθούν με ρίγη συγκίνησης και εθνικού μεγαλείου στην Ελλάδα του 2004, κοστίζει και αυτή: για παράδειγμα, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1984 στο Λος Άντζελες η τιμή για να διανύσει κανείς ένα χιλιόμετρο με τη δάδα στο χέρι ήταν 3000 δολάρια με bonus την ίδια τη δάδα που μπορούσε να κρατήσει ο λαμπαδηδρόμος ως ενθύμιο.

– Οι ίδιοι οι αθλητές μετατρέπονται σε υπαλλήλους-διαφημιστές των μεγάλων εταιρειών αθλητικών και άλλων εμπορευμάτων, έτσι ώστε, χωρίς κανέναν ενδιασμό, άμεσως μετά τη νίκη τους σπεύδουν να ευχαριστήσουν δημοσίως και «εκ βάθους καρδιάς» την εταιρεία τους, αποδεικνύοντας έτσι την... άμεση σύνδεσή τους με το ένδοξο αρχαιο-

ελληνικό παρελθόν των Ολυμπιακών Αγώνων!!!

Στη βάση τέτοιων δεδομένων δεν είναι να απορεί κανείς που, όπως εκτίμησε ο μέχρι πρότινος πρόεδρος της ΔΟΕ Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ, «χωρίς τους χορηγούς, [δηλαδή χωρίς τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες – η σημ. δική μας], δεν θα υπήρχαν Ολυμπιακοί Αγώνες». Μόνο που οι οικονομικοί κολοσσοί, οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο όνομα της Ολυμπιακής Ιδέας, δεν είναι βέβαια φιλανθρωπικά ιδρύματα. Δίνουν και αυτοί τους δικούς τους αγώνες και, για να είμαστε ακριβέστεροι, μετατρέπουν τους λεγόμενους Ολυμπιακούς Αγώνες σε δική τους υπόθεση.

Ποιος μπορεί ακόμη να αμφιβάλλει: Στον ολυμπιακό στίβο δεν συναγωνίζονται πρόσωπα, δεν εκφράζονται «ψυχή τε και σώματι» νεανικές και ανθούσες προσωπικότητες. Βιολογικά ή/και ψυχολογικά ντοπαρισμένες υπάρξεις, φορτισμένες με το πάθος που καλλιεργεί μέχρι το βάθος του υποσυνείδητου το λεγόμενο star-system, εκφράζουν άμεσα ή έμμεσα και επί του πεδίου έναν οξύτατο και αμείλικτο ανταγωνισμό συμφερόντων επενδεδυμένο ασφαλώς με την ανάλογη ιδεολογία περί πανανθρώπινων αξιών, συναδέλφωσης των λαών κ.ά.

Χαρακτηριστική συνιστώσα της ιδεολογίας του σύγχρονου ψευδο-ολυμπισμού αποτελεί, άλλωστε, και αυτή του εθελοντισμού. Δημιουργώντας την ψευδαισθηση της συμμετοχής σε ένα γεγονός παγκόσμιας εμβέλειας και δυναμικής, ο εθελοντισμός σγκαλιέττει ουσιαστικά ένα καθεστώς απλήρωτης εργασίας δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων που, υπό την υψηλή εποπτεία των παχυλώς αμειβόμενων στελεχών των Ολυμπιακών Επιτροπών, αγωνίζονται να υλοποιήσουν, δήθεν, τα αρχαιοελληνικά ολυμπιακά ιδανικά, στο όνομα

των οποίων πλουτίζουν όχι βέβαια οι λαοί, όχι οι απλοί πολίτες όπου γης, αλλά οι οικονομικοί και πολιτικοί προστάτες τους, οι ίδιοι ακριβώς που για τη διασφάλιση των συμφερόντων τους δεν διστάζουν να ματοκυλίσουν τον πλανήτη ολόκληρο, να περιορίσουν ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, να θέσουν στο περιθώριο ή και να εξοντώσουν ακόμη και βιολογικά όσους τολμήσουν να τους αντισταθούν.

Εμείς όμως, εδώ στην Ελλάδα των αρχών του 21ου αιώνα, δεν πρέπει να ξεγελαστούμε. Γνωρίζουμε ότι πίσω από το φανταχτερό και προκλητικά δαπανηρό διάκοσμο των Ολυμπιακών Αγώνων του «ΑΘΗΝΑ 2004», κρύβεται η Αθήνα του τσιμέντου, η Αθήνα της χωματελής, η Αθήνα της Δυτικής Όχθης, των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων και ημιαπασχολούμενων, για τους οποίους η τελετουργία της Ολυμπιάδας προσφέρεται ναρκωτικό προς μαζική χρήση.

Ας αντισταθούμε λοιπόν! Ας αντιτάξουμε το δικό μας κομμουνιστικό όραμα για μια πανανθρώπινη κοινωνία προσώπων, για μια παγκόσμια κοινότητα πολιτισμών χωρίς τάξεις και κράτος, στην απάτη του ολυμπισμού της ΔΟΕ, των πραγματικών αφεντικών και των εκπροσώπων της. Σ' αυτή την Ελλάδα, σ' αυτή την Αθήνα του 2004, όπως, λίγο πολύ, σε κάθε κράτος και σε κάθε μεγαλούπολη του σύγχρονου καπιταλισμού, η παραφθαρμένη εκδοχή της αρχαίας ιδέας του ολυμπισμού δεν μπορεί, δεν πρέπει να συμβάλλει για πάντα στην κάλυψη της γύμνιας του βασιλιά, αυτού του ανθρωποκάγου θεού, του κεφαλαίου, που για να εξασφαλίξει τη δική του αθανασία έχει ανάγκη όχι μόνο τους πειθήνιους στη δική του λογική «αθανάτους», αλλά και εκατομμύρια μάζες καθηλωμένες από την ιδεολογία του εμπορεύματος και του χρήματος.